

Haber-Yorum

Vatandaşlık Paradoksu: Beyinlerimiz Nasıl Da Fransız Varlıklarına Dönüşüyor?!

Haber:

Fransız vatandaşlığı ile ilgili son Fransız istatistikleri, Tunusluların öne çıktığını gösteriyor; zira 2024 yılında 7.052 Tunuslu vatandaşlık almış ve bu oran bir önceki yılın kayıtlarına göre %13,9 artış göstermiştir.

Oturma izni verileri de, Fransa'daki Tunuslu sayısının artmaya devam ettiğini teyit etmektedir; zira 2024 yılında kayıtlı 304.000'den fazla geçerli veya geçici oturma izni ile diğer milletlerin çoğunu geçerek bir önceki yıla göre %4,9 artış kaydedilmiştir.

Bu oran, Fas (+8,7) ve Cezayir'i (+5,2) geride bırakarak Mağrip ülkeleri arasında en yüksek büyümeyi temsil etmektedir ancak Tunus, toplam sayı bakımından Fas (14.454) ve Cezayir'in (12.002) ardından üçüncü sırada yer almaktadır. Ayrıca Mağrip ülkelerinden Fransız vatandaşlığı alanların toplam sayısı 2024 yılında yaklaşık 33.007'ye ulaşmış olup bu da tüm vatandaşlıkların yıllık toplamının yaklaşık üçte birine denk gelmektedir; böylece Tunuslular, Türkiye (+%2,5), Fildişi Sahili (+%11,8) ve Senegal (+%9,8) ile karşılaştırıldığında en yüksek büyümeyi göstermektedir.

Sadece Mağrip kökenli çocukların dakik oranı, yakın zamanda yayınlanan resmi temel verilerde yer almamaktadır ama bazı gayri resmi tahminlere göre bu oran, küçük çocukların yaklaşık %16 sınırlarında olduğunu göstermektedir.

Yorum:

Önemi ve ciddi sonuçlarına rağmen bu haber, medyada diğer haberler gibi ele alınmıştır; sadece bazı sayfalar, sayıları yalnızca istatistiksel bir bakış açısıyla değil, aynı zamanda Tunus'un "vaat edilen cennet" Fransa'ya göç edenlerin sayısındaki ayrıcalığını ve üstünlüğünü överek ele almıştır!

Vatandaşlık verilmesinin şartları

Fransa, vatandaşlık şartlarını sıkılaştırmakta olup bu şartlar arasında B1 seviyesinde Fransızca bilgisi, cumhuriyetçi değerler sınavının geçilmesi ve mesleki ve sosyal entegrasyonun kanıtlanması yer almaktadır. Mağrip (Cezayir, Fas ve Tunus) kökenli göçmenler en büyük topluluklardan birini oluşturmaktadır ve çoğu, beş yıllık yasal ikamet şartını (Fransız üniversitelerinden mezun olanlar veya istisnai katkılarda bulunanlar için bu süre iki yıla kadar kısaltılabilir) gerektiren "ikamet yoluyla vatandaşlığı" temsil eden yaygın yolu izlemektedir; ayrıca mali istikrarın kanıtı, sabıka kaydının temiz olması ve Fransa ile gerçek bir bağ olması da şart koşulmaktadır.

Reddedilmenin en bariz nedenleri arasında Fransızca düzeyinin zayıf olması, mesleki istikrarsızlık, sabıka kaydı, insani yardımlara aşırı bağımlılık veya

Fransız değerlerine aykırı görülen davranışlar sayılabilir. Başvuru, iki yıl sonra veya reddedilme nedenleri giderildikten sonra yeniden yapılabilir. İki başka yol daha vardır ki bunlar da; evlilik yoluyla vatandaşlık (benzer şartlarla birlikte 4 yıllık evlilikten sonra) ve yabancı uyruklu ebeveynlerin Fransa'da doğan veya büyüyen çocuklarının otomatik olarak vatandaşlık hakkı kazanmasıdır.

Bu rakamlar Fransa için demografik ve siyasi açıdan ne anlama geliyor?

Fransa, yaşlanan nüfus ve azalan doğurganlığın temsil ettiği yapısal bir demografik zorlukla karşı karşıya olup bu da genç işçilere ve vergi mükelleflerine acil ihtiyaç oluşturmaktadır; işte burada Avrupa dışından gelen en büyük yerleşik grup olan Mağrip kökenli göçmenler hayati bir rol oynamaktadır. Demografik olarak, 2035 yılına kadar Avrupa kökenli olmayanların, kentsel bölgelerdeki genç ve çocuk nüfusunun büyük bir bölümünü oluşturması beklenmektedir ve bu dönüşümlerin merkezinde Mağrip kökenli kişiler yer almaktadır. 2035 ile 2045 yılları arasında ikinci ve üçüncü nesillerin oy kullanma yaşına gelip güçlü bir şekilde işgücü piyasasına girmesiyle birlikte, siyasi sahneyi kaçınılmaz olarak yeniden şekillendirecek ve geleneksel Fransız ulusal kimliği hakkında derin sorular ortaya atacak yeni bir seçim ve sosyal blok ortaya çıkacaktır.

Bu, Fransa'nın açık çelişkisini açıklamaktadır: Zira göçmenlerin sağladığı demografik ve ekonomik yenilenmeden yararlanmaya çalışırken, aynı zamanda kültürel kimliğin değişmesinden ve cumhuriyetçi modele tabi olmayan bir "Fransız İslam'ının" yükselişinden korkulmaktadır. Sonuç olarak devlet, daha katı vatandaşlık kuralları yoluyla seçici ekonomik entegrasyon ile "cumhuriyetçi değerler" sloganı altında çeşitli kültürel ifadeleri dizginlemenin arasını birleştiren karmaşık bir politika izlemektedir. Gelecekte, en olası senaryolar arasında, ya Mağrip gruplarının değiştirilmiş tek bir Fransız kimliği içinde yumuşak bir çerçeveden tutulmaya devam edilmesi, ya ekonomik krizler durumunda çatışmaların yaşanması, ya da çoğulculuğun tanınması temelinde sosyal sözleşmenin yeniden tesis edilmesi yer almaktadır; ancak bu sonuncusu, şu anda zor bir yol olup Fransız elitlerinin korku içinde ele aldıkları yeni demografik gerçekliğin dayattığı bir durumdur; bu da gelecekteki asıl savaşın, bizzat Fransız kimliğinin tanımlanması savaşı olacağını göstermektedir.

Göç ve yeterliliklerimizin sessizce tüketilmesi

Mağrip göçmenlerini entegre etme konusundaki yapısal ihtiyaca dayalı Fransa'daki demografik dönüşüm, Mağrip ülkeleri için yüzyılın ortasına kadar etkisini sürdüreceği yeni bir gerçeklik tesis etmektedir. Göç, geçici bir seçenek olmaktan çıkıp nesilden nesle aktarılan kalıcı bir yapıya dönüşmüş ve bu da yeterliliklerin ve orta sınıfın sessiz bir şekilde tüketilmesinde ortaya çıkmıştır; zira ülkelerin, yönetim, tıp ve araştırma alanlarındaki hayati beyinleri boşaltılmakta ve ülkeleri, yurtdışındaki başarılı çocuklarından daha az yetkin elitler tarafından yönetilmektedir. Ekonomik açıdan finansal transferlerin istikrarına rağmen bunlar, gerçek reformların yokluğunu telafi eden bir sosyal tampon haline gelmiştir ki işte bu ölümcül bir paradokstur; zira Fransa bedelini ödemediği eğitimden yararlanırken, menşe ülkeler tazminat veya stratejik müzakere olmaksızın nesillerini kaybetmektedir.

Daha derin olan ise sembolik egemenliğin kaybolmasıdır; zira kimliğimiz, tarihimiz ve İslam, Fransız medyası ve akademik bakış açısı yoluyla yeniden formüle edilirken, menşe ülkeler kendi anlatılarının kontrolünü ve topluluklarını kültürel olarak koruma kapasitelerini kaybetmektedir. Bu ülkeler, toplulukları kendi ülkelerindeki projelerle ilişkilendiren ve önemli bir insan bloğu olarak onlar aracılığıyla müzakere eden alternatif politikalar benimsemedikçe, yumuşak bağımlılığa dayalı olumsuz senaryonun devam etmesi olası bir durumdur.

Bu nedenle stratejik tehlike, bireylerin gitmelerinde değil, gelecekteki gelişmemizin ve egemenliğimizin geri dönüşü olmayan kaybında yatmaktadır!!!

Direnış fetvasından teslimiyetin göçüne giden Tunus

Yirminci yüzyılın başında, Şeyh Muhammed Tahir ibn Aşur, Şeyh Muhammed el-Nahli ve Zeytune alimleri başta olmak üzere Tunuslu alimler, vatandaşlık yoluyla ümmeti parçalamaya çalışan Fransa'nın sömürgeci politikasına karşı çıkmışlar ve Fransız vatandaşlığını, İslami siyasi topluluğunun dışında olduğunu belirten açık bir fetva yayınlamışlardı; bu ise akidevi bir tekfir değil, aksine yasal ve egemenlik bağılılığın kesilmesi idi. Tarihsel bağlamda bu fetva, gerçekten de egemen bir eylem ve toplumun iradesini kırmayı amaçlayan sömürgeci bir araç karşısında sömürge projesine entegrasyonun maliyetini artırmak, toplumsal uyumu ve kolektif kimliği güçlendirmek için kullanılan savunma amaçlı bir araçtı.

Bugüne gelince; bağlam tamamen altüst olmuştur; zira doğrudan askeri işgalin kaybolmasının gölgesinde, ekonomik bağımlılık ve kırılan egemenlik hakim hale gelmiş, vatandaşlık konusu kimliği etkileyen kolektif bir mesele olmaktan ülkemizde koruma ve cazip bir projenin kaybolduğu ortamda bireysel olarak hayatta kalma stratejisine dönüşmüş, böylece fetva, siyasi ve sosyal temelini kaybetmiştir... Fetvaların toplu direnişin ve bireysel karşı çıkışın silahı olduğu zaman, koruyucu bir devletin yokluğu ve ülkemizde gece gündüz sömürgeciyi ve onun projelerinin şakşakçılığını yapan medyanın karşısında tek çözüm haline gelmiştir!

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Yasin İbn Yahya